

Libris

Celeste Ng a crescut în Pittsburgh, Pennsylvania, și Shaker Heights, Ohio, într-o familie de oameni de știință. A absolvit Universitatea Harvard și a făcut un masterat la Universitatea din Michigan. Scrierile de ficțiune și eseurile ei au apărut în *One Story*, *TriQuarterly*, *Bellevue Literary Review*, și a primit Premiul Pushcart pentru povestirea *Girls at Play*.

Tot ce nu ți-am spus (*Everything I Never Told You*, 2014), romanul de debut al lui Celeste Ng, a primit mai multe premii literare, s-a aflat pe lista de bestselleruri a revistei *New York Times* și a fost cartea anului pe Amazon.com. *Mici focuri pretutindeni* (*Little Fires Everywhere*, 2017) s-a bucurat de același succes de critică și de public.

Celeste Ng locuiește în Cambridge, Massachusetts, împreună cu soțul și fiul ei.

Celeste Ng

mici
focuri
pretutindeni

Traducere din limba engleză și note
ADRIANA BĂDESCU

1

Toată lumea în Shaker Heights vorbea în vara aceea despre același lucru: că Isabelle, mezina familiei Richardson, se țicnise în cele din urmă și dăduse foc casei. În primăvară, bârfa omniprezentă fusese cea despre micuța Mirabelle McCullough – sau, în funcție de tabăra în care te situai, May Ling Chow –, iar acum, în sfârșit, apăruse un subiect de discuție nou și senzațional. Puțin după prânz, în acea sâmbătă din mai, clienții care-și împingeau cărucioarele de cumpărături prin magazinul Heinen auziră mașinile de pompieri pornindu-și sirenele și trecând în viteză spre iazul cu rațe. La douăsprezece și un sfert, patru dintre ele erau deja oprite, într-un șir roșu, dezordonat, pe Parkland Drive, unde toate cele șase dormitoare ale familiei Richardson erau în flăcări, iar fumul ce se ridica deasupra copacilor, aidoma unui nor negru de furtună, era vizibil de la aproape un kilometru distanță. Mai târziu, oamenii aveau să spună că semne existaseră tot timpul: că Izzy era nițel smintită, că întotdeauna fusese ceva *în neregulă* cu familia Richardson, că imediat ce auziseră sirenele, în dimineața aceea, *știuseră* pur și simplu că se întâmplase ceva îngrozitor. Dar, la urma urmei, firește, Izzy nu mai era de mult printre ei, nu mai rămăsese nimeni să-i ia apărarea, iar oamenii

Resp. În ciuda temerilor doamnei Richardson, focul fusese stins înainte să ardă toată casa. Ferestrele nu mai erau, dar structura de cărămidă rămăsese în picioare, udă, înnegrită și fumegând; la fel era cea mai mare parte a acoperișului, olanele închise la culoare lucind precum solzii peștilor din cauza faptului că fuseseră îmbibate cu apă. Familia nu va avea voie să intre în casă vreme de câteva zile, nu înainte ca specialiștii de la departamentul de incendii să testeze toate grinzile rămase, însă chiar și de pe peluză – cel mai apropiat loc până la care banda galbenă, purtând inscripția ATENȚIE, le permitea accesul – se vedea că înăuntru nu mai rămăsese aproape nimic.

– Dumnezeule! exclamă Lexie.

Ședea pe capota mașinii ei, parcată pe cealaltă parte a străzii, pe iarba care mărginea iazul cu rațe. Ea și Serena dormeau încă, ghemuite spate în spate în patul dublu al Serenei, când dr. Wong o scuturase de umăr, la unu și câteva minute, șoptind: „Lexie! Lexie dragă! Trezește-te! A sunat mama ta“. Stătuseră treze până la ora două noaptea, vorbind – așa cum făcuseră de altfel toată primăvara – despre micuța Mirabelle McCullough, contrazicându-se și dezbătând dacă decizia judecătorului fusese corectă sau nu, dacă ar fi trebuit să li se încredințeze custodia noilor ei părinți sau ca fetița să fie reîncredințată mamei sale. „Ce să zic, nici măcar n-o cheamă de fapt Mirabelle McCullough!“, replicase în cele din urmă Serena și se adânciseră apoi amândouă într-o tăcere morocănoasă, până când adormiseră.

Acum, Lexie privea fumul ridicându-se în vălătuci de la fereastra dormitorului ei, cea din față, care dădea spre peluză, și se gândea la tot ce le dispăruse din casă. Toate tricourile din comoda ei, toți blugii din dulap

Toate mesajele scrise de Serena încă din clasa a șasea, încă mototolite ca niște mingi de hârtie, pe care le ținea într-o cutie de pantofi sub pat; patul în sine, așternuturile și pledul arse complet. Buchetul de trandafiri de prins la corsaj, pe care i-l dăruise Brian, iubitul ei, la reuniunea anuală a liceului, agățat la uscat în baie, cu petalele roșu-aprins carbonizate. Acum nu mai rămăsese decât cenușa. Îmbrăcată în hainele de schimb pe care și le luase la Serena – își dădu ea seama brusc –, stătea mai bine decât restul familiei; pe bancheta din spate a mașinii avea un sac de pânză, o pereche de blugi, o periută de dinți și pijamaua. Se uită la frații și la mama ei, încă în halatul de baie pe peluza cu copaci, și își spuse: *Efectiv, nu mai au nimic, decât hainele de pe ei.* „Efectiv“ era unul dintre cuvintele ei preferate, și îl folosea chiar și atunci când situația nu se preta a fi asociată acestui cuvânt. În cazul de față însă, era mai mult sau mai puțin corect.

Lângă ea, Trip își trecu absent o mână prin păr. Soarele era deja sus pe cer, și, din cauza transpirației, cârlionții i se zburlișeră. Juca baschet la centrul comunitar când auzise sirenele pompierilor, dar le ignorase. (În dimineața asta fusese mai preocupat decât de obicei, dar oricum nu le-ar fi dat atenție.) Apoi, la ora unu, când tuturor li se făcuse foame și hotărâseră să oprească jocul, urcase în mașină și pornise spre casă. Așa cum îi stătea în fire, chiar și cu geamurile coborâte, tot nu observase uriașul nor de fum ce plutea spre el, și începuse să înțeleagă că ceva nu era în regulă abia când văzuse că strada lor era blocată de o mașină de poliție. După zece minute de explicații, i se permisesse în sfârșit să-și parcheze Jeepul vizavi de casă, unde așteptau deja Lexie și Moody. Se așezaseră toți trei pe capota mașinii, în ordine, ca în toate fotografiile

de familie atârinate pe pereții holului și transformate acum în cenușă. Lexie, Trip, Moody: ultimul an de liceu, anul al treilea, anul al doilea. Lângă ei, conștientizau locul gol pe care îl lăsase în urmă Izzy, bobocul din anul întâi, oaia neagră, copilul-problemă – deși erau încă siguri, toți trei, că acel gol avea să fie temporar.

– Ce-o fi fost în capul ei? murmură Moody.

– Chiar și ea știe, probabil, că de data asta a mers prea departe, și de-aia a fugit, adăugă Lexie. Când o să se-ntoarcă, o s-o omoare mama.

– Și noi unde-o să stăm? întrebă Trip.

Un moment de tăcere se așternu, cât timp contemplară ei situația.

– O să luăm o cameră la hotel, sau așa ceva, vorbi Lexie într-un târziu. Cred că asta a făcut familia lui Josh Trammell.

Toată lumea cunoștea povestea: cum în urmă cu câțiva ani, Josh Trammell, pe atunci în anul al doilea de liceu, adormise cu o lumânare aprinsă, iar casa părinților lui arse din temelii. Potrivit zvonului, care făcuse îndelung ocolul școlii, nu fusese de fapt o lumânare, ci o țigară cu marijuana, dar casa fusese distrusă complet, așa că nu se putea ști nimic sigur, iar Josh își susținuse mai departe povestea cu lumânarea. Toată lumea se gândea încă la el ca la „idiotul ăla care și-a dat foc la casă“, cu toate că trecuse mult timp de atunci, iar Josh absolvise recent Universitatea de Stat din Ohio, cu rezultate excelente. Acum, firește, focul lui Josh Trammell nu avea să mai fie cel mai cunoscut incendiu din Shaker Heights.

– O cameră de hotel? Pentru toți?

– Mă rog! Două camere. Sau o să stăm la Embassy Suites. Habar n-am. Lexie bătea darabana cu degetele

pe genunchi. Voia o țigară, dar după tot ce se întâmplase – și sub privirile mamei și ale celor zece pompieri –, nu îndrăznea să-și aprindă una. O să rezolve mama și tata, adăugă ea. Și firma de asigurări o să plătească.

Deși avea doar o vagă idee cum funcționează companiile de asigurări, perspectiva aceasta îi părea plauzibilă. În orice caz, asta era o problemă pe care să o rezolve adulții, nu ei.

Ultimii pompieri tocmai ieșeau din casă, scoțându-și măștile de pe figură. Grosul fumului se disipase, dar o umezeală excesivă plutea în aer, ca în baie după un duș lung și fierbinte. Capota mașinii se încinsese, iar Trip își întinse picioarele în jos, peste parbriz, zgândărind ștergătoarele cu degetul mare ieșit din șlap. Apoi izbucni în râs.

– Ce-i atât de amuzant? întrebă Lexie.

– Mi-o închipuiam pe Izzy alergând de colo colo și aprinzând chibrituri peste tot, pufni el. Țicnita!

Moody ciocăni cu un deget în barele portbagajului de pe capotă.

– De ce sunt toți așa de siguri că ea a făcut-o?

– Haide, Moody! exclamă Trip, sărind jos de pe capotă. Ea a fost! În plus, noi suntem aici. Mama e aici. Tata e pe drum. Cine lipsește?

– Deci, Izzy nu-i aici. Așa că numai ea poate fi responsabilă?

– Responsabilă?! interveni Lexie. Izzy?!

– Tata era la serviciu, replică Trip. Lexie era acasă la Serena. Eu eram în Sussex și jucam baschet. Tu?

Moody ezită o clipă.

– Mă duceam cu bicicleta spre bibliotecă.

Resp – Păi, vezi? reluă Trip, pentru care răspunsul era evident. Singurele care erau aici sunt mama și Izzy. Iar mama dormea.

– Poate s-a produs un scurtcircuit la rețeaua electrică. Sau poate că a lăsat cineva aragazul aprins.

– Pompierii au spus că au fost mici focuri aprinse peste tot, explică Lexie. Multiple puncte de pornire. Posibilă utilizare a unui accelerator de ardere. Nu un accident.

– Știm cu toții că Izzy a fost întotdeauna nebună, adăugă Trip, rezemându-se de portiera mașinii.

– Mereu vă luați de ea, toți, spuse Moody. Poate că de-asta se poartă *ca o nebună*.

Peste stradă, pompierii începuseră să-și ruleze furtururile. Cei trei copii Richardson prezenți îi priveau strângându-și toporiștile și dezbrăcând costumele galbene de protecție afumate.

– Cineva ar trebui să se ducă și să stea cu mama, sugerează Lexie, dar nici unul dintre ei nu se mișcă.

Un minut mai târziu, Trip declară:

– Când o să dea de Izzy, mama și tata o s-o închidă la psihiatrie pentru tot restul vieții ei.

Nimeni nu se gândise la faptul că Mia și Pearl plecaseră recent din casa de pe Winslow Road. Privindu-l pe șeful pompierilor luându-și meticolos notițe în agenda sa, doamna Richardson uitase complet de fostele ei chiriașe. Încă nu le spusese nimic nici soțului, nici copiilor; Moody constatase abia în dimineața aceea că cele două lipseau, și nu era sigură ce să creadă. În depărtare, pe Parkland Drive, începu să se distingă apropiindu-se silueta albastră a BMW-ului tatălui lor.

– De ce ești atât de sigur că o s-o găsească? întrebă Moody.

2

În iunie anul trecut, când Mia și Pearl se mutaseră în căsuța de închiriat de pe Winslow Road, nici doamna Richardson (care era proprietara oficială a casei) și nici domnul Richardson (care le predase cheile) nu se arătară prea preocupați de ele. Știau că nu există un domn Warren și că Mia avea treizeci și șase de ani, potrivit permisului ei de conducere emis în Michigan. Observaseră că nu are verighetă, cu toate că purta numeroase alte inele: unul cu un ametist mare pe arătător, altul lucrat din coada unei linguri de argint pe degetul mic, iar pe degetul mare, unul care doamnei Richardson i se părușe că seamănă bine cu unul dintre acelea ieftine care își schimbă culoarea. Dar femeia părea destul de plăcută, la fel ca fiica ei, Pearl, o fetișcană de cincisprezece ani, tăcută și cu o coadă lungă de păr negru. Mia achitase chiria pe prima și pe ultima lună, plus garanția, cu un teanc de bancnote de douăzeci de dolari, iar apoi Volkswagenul Rabbit¹ maroniu – chiar și atunci, destul de șifonat – se ivise pe Parkland Drive înaintând spre capătul sudic al zonei Shaker, unde casele erau înghesuite și curțile, mici.

¹ Denumire sub care a fost vândut automobilul Volkswagen Golf în SUA și Canada, începând cu anul 1974

Winslow Road era lungă și mărginită de duplexuri, dar de la marginea străzii nu ți-ai fi dat seama. Din exterior se vedea o singură ușă de intrare, un singur bec deasupra intrării, o singură cutie poștală, un singur număr de imobil. Poate că ai fi remarcat două contoare electrice, dar, așa cum prevedeau reglementările municipale, ambele erau ascunse în spatele casei, lângă garaj. Abia când ajungeai în fața intrării, observai cele două uși interioare, una care ducea spre apartamentul de la etaj, cealaltă care dădea spre cel de la parter, dar și către subsolul comun. Fiecare casă de pe Winslow Road găzduia câte două familii, deși de afară părea locuită doar de către una. Intenționat fuseseră proiectate așa. Le permitea locatarilor să evite stigma-tul vieții într-un duplex – al locuinței închiriate, nu proprietate personală – și le oferea specialiștilor în urbanism posibilitatea de a menține aparența străzii, întrucât toată lumea știa că zonele cu locuințe de închiriat erau mai puțin dezirabile.

Așa era și Shaker Heights. Existau reguli, numeroase, cu privire la ceea ce aveai voie să faci și ce nu – după cum aflaseră Mia și Pearl când se mutaseră în noua lor casă. Învățaseră să-și scrie noua adresă: Winslow Road 18434 sus, aceste trei litere veghind ca toată corespondența primită să ajungă în apartamentul lor, nu la domnul Yang, de la parter. Învățaseră că peticul de iarbă dintre trotuar și carosabil se numea *peluză cu copaci* – datorită tânărului arțar norvegian, câte unul pentru fiecare locuință, care o împodobea – și că vinerea dimineață, pubela nu trebuia adusă aici, ci lăsată în spatele casei, pentru a se evita imaginea deloc atrăgătoare a tomberoanelor îngrămădite la bordură. Scutere mari, fiecare condus de câte un bărbat în uniformă portocalie, intrau pe alei

pentru a colecta gunoiul în intimitatea curții din spate, transportându-l apoi la camionul care aștepta în stradă cu motorul pornit. Luni la rând avea să-și amintească Mia de prima lor zi de vineri pe Winslow Road, de spaima pe care o trăsesese când, asemenea unei mașinuțe de golf în culori stridente, scuterul țâșnise prin fața ferestrei de la bucătărie, cu motorul huruind. Se obișnuiseră cu el în cele din urmă, așa cum se obișnuiseră cu garajul separat, dispus mult în spatele casei, tot pentru a păstra aspectul plăcut al străzii, și tot așa cum învățaseră să poarte cu ele o umbrelă, ca să nu fie udate în fuga lor de la mașină până la ușă, în zilele ploioase. Mai târziu, când domnul Yang plecase pentru două săptămâni, în iulie, ca să-și viziteze mama în Hong Kong, aflaseră că peluza netunsă avea drept rezultat o scrisoare politicoasă, dar severă, din partea autorităților orașenești, în care se menționa că iarba crescuse înaltă de peste cincisprezece centimetri și că, dacă situația nu era remediată, avea să o tundă primăria în răstimp de trei zile, iar lor avea să le perceapă o taxă de o sută de dolari. Erau multe reguli pe care trebuiau să le învețe.

Și existau numeroase altele despre care Mia și Pearl nu aveau să ia cunoștință încă mult timp de atunci înainte. Reguli care stipulau în ce culori puteau fi zugrăvite casele, de pildă. O diagramă utilă emisă de primărie stabilea stilul fiecărei locuințe – Tudor, englezesc sau franțuzesc – și preciza culorile adecvate, spre încunoștințarea arhitecților și a proprietarilor deopotrivă. Casele în „stil englezesc” puteau fi zugrăvite doar în albastru-ardezie, verde-mușchi sau o anumită nuanță de maro, pentru a se asigura armonia estetică a străzii; casele în stil Tudor impuneau un ton aparte de crem la tencuială și un cafeniu-închis bine definit